

ת"פ 8506/07/15 - מדינת ישראל נגד אברהם טולמסוב

בית משפט השלום בראשון לציון

22 נובמבר 2016

ת"פ 8506-07-15 מדינת ישראל נ' טולמסוב
מספר פל"א 0006000007122015

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
אברהם טולמסוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מורן טרבלסי

הנאשם וב"כ עו"ד שוש חיון

פסק דין

כתב האישום המתוקן והשתלשלות ההליך המשפטי

1. הנאשם הודה בביצוע שתי עבירות של השמדת ראיה, לפי סעיף 242 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ובמסגרת הסדר דיוני.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, ביום 1.1.2015, הנאשם עבד כמנהל אירועים במועדון "אריסטון" בראשון-לציון (להלן: "**המועדון**").

באותו ערב הופיע באירוע שהתקיים במועדון הזמר רומן סימחייב (להלן: "**המנוח**"), בעת שהנאשם עבד כמנהל האירוע ונכח במועדון.

בעקבות סכסוך בין אחיו של המנוח, סורן סימחייב (להלן: "**סורן**"), לבין אדווארד יצחקבייב (להלן: "**אדי**"), הגיע אדי למועדון, יחד עם אדם נוסף בשם איגור ליס, כשברשותו מוסתר אקדח טעון, ובלבו גמלה החלטה להמית את המנוח ואת סורן. כשארבעתם שהו יחד בחדר בקומה העליונה של המועדון, שלף אדי את אקדחו, וירה במנוח ובסורן.

יעקב אאולוב, שהיה בעבר הבעלים של המועדון, ונכח באותו ערב במועדון, שמע את קולות הירי, הגיע לחדר וסילק את

עמוד 1

הנוכחים. המנוח ואחיו נמלטו בריצה מהמועדון כשהם מדממים ואדי ואיגור נמלטו ברכב.

בהמשך לכך, עלה הנאשם לקומה העליונה, אסף את תרמילי האקדח שנורו לתוך שקית, והורה לפועל הניקיון של המועדון להשליכה לפח הזבל מחוץ למועדון, והוא עשה כדברו.

מספר דקות לאחר מכן, התקשר אדי לנאשם ואמר לו לנקות את זירת האירוע. הנאשם ניתק את מצלמות האבטחה והחביא את מכשיר ההקלטה.

המנוח וסורן פונו לבית החולים, המנוח נפטר מפצעיו וסורן אושפז ונותח.

2. בהחלטה מיום 10.5.16, על יסוד הודאת הנאשם, נקבע כי הוא ביצע שתי עבירות של השמדת ראיה, כפי שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. הנאשם נשלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. הצדדים הודיעו כי אין ביניהם כל הסדר לעניין העונש, כשעמדת המאשימה היא להרשעה ועמדת ההגנה היא לאי הרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עלה כי הוא יליד ברית המועצות לשעבר, בן 26, רווק, מתגורר עם בת זוגו בראשון-לציון, ומזה כשנה עובד כאחראי באולם אירועים בתל אביב.

הנאשם עלה לארץ עם משפחתו כשהיה בן חצי שנה, וסיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות בתחום חשמלאות רכב. הנאשם שירת בצה"ל בשירות סדיר בתפקיד טבח. לאחר שחרורו מצה"ל, הנאשם החל לעבוד בתחום האירועים, בו כאמור עובד גם כיום.

במשפחת מוצאו, הנאשם הינו הבכור מבין שלושה ילדים, אמו עובדת כאחות בבית חולים, ואביו מתפרנס מעיסוקו כזמר ומנחה אירועים של העדה הבוכרית. הנאשם מסר כי על רקע הסתבכותו הנדונה בפלילים, נפגע מעמדו של אביו בקרב הקהילה, ועקב כך נוצר מתח בקרב המשפחה.

באשר לעבירות נשוא הדיון, שירות המבחן התרשם כי הנאשם לקח אחריות מלאה לביצועו והביע צער וחרטה עמוקים על מעשיו. בהתייחסותו לרקע לביצוע העבירות, הנאשם תיאר כי מספר שניות לאחר שנורו היריות, קיבל שיחת טלפון מאחד המעורבים במקרה, במהלכה נמסר לו שעליו להשליך את קליעי הכדורים שנותרו על רצפת המועדון. הנאשם מסר כי בשל ההלם ותחושת הפחד בהם לקה כתוצאה מהיריות ומשיחת הטלפון, פעל ללא שיקול דעת מותאם ובאופן אימפולסיבי, וכיום מצר על מעשיו ומבין את השלכותיהם החמורות. עוד הדגיש כי חש בושה רבה על מעשיו העומדים בפער לעמדותיו ולהתנהגותו בדרך כלל.

הנאשם הוסיף כי הייתה לו היכרות קודמת עם המנוח, מה שהעמיק בו את תחושות הזעזוע נוכח האירוע הנדון, ולצד העלמת הראיות, הזמין עבור המנוח אמבולנס והגיש עזרה.

כגורמים מעלי סיכון שירות המבחן ציין את מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירות נשוא הדין וחומרן. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם פעל באופן קונקרטי מתוך תחושות לחץ ובהלה משמעותית שחוזה באירוע הטראומטי הנדון, אשר הותירו אותו בתחושת חוסר אונים. שירות המבחן העריך כי הנאשם התקשה להפעיל שיקול דעת מותאם, פעל באופן "אוטומטי" וביצע את העבירות.

כגורמים מפחיתי סיכון, התרשם שירות המבחן מאדם בעל עמדות פרו חברתיות, ללא הסתבכויות קודמות עם החוק, בעל דפוסי חשיבה והתנהגות חיוביים ויכולות וורבליות ורגשיות מפותחות, המבין ומתייחס בכובד ראש להשלכות מעשיו, ולאחר שנרגע מהבהלה בה היה מצוי חש צער ואחריות מלאה על שהתרחש. עוד התרשם שירות המבחן כי לנאשם שאיפות ומוטיבציה חיובית לגבי עתידו.

שירות המבחן העריך כי טיפול במסגרתו עשוי לסייע בצמצום הסיכון להישנות מעורבותו של הנאשם בפלילים, וסבר כי יש חשיבות לשלבו בתהליך טיפולי במסגרת קבוצה טיפולית המיועדת לעומדים לראשונה בחייהם לדין.

שירות המבחן העריך כי השתלבות הנאשם בטיפול, יסייע לו בהעמקה ובבדיקה ביקורתית של דפוסי חשיבותו והתמודדותו, העומדים בבסיס מעורבותו הנדונה, ויסייע בידו בביסוס כלים להתמודדות מותאמת בסיטואציות של לחץ ומשבר בחייו, באופן שיפחת הסיכון להישנות מעורבותו בפלילים.

שירות המבחן העריך כי יש לאמץ במקרה זה את האפיק השיקומי לגבי הנאשם, והמליץ על העמדתו בצו מבחן למשך שנה.

שירות המבחן ציין בתסקיר כי התלבט לגבי שאלת הרשעת הנאשם בדין, כשמחד, מדובר בעבירות חמורות ולא הוצגו נימוקים קונקרטיים לאי הרשעתו בדין, ומאידך, מדובר בנאשם צעיר, שהביע נכונות ראשונית להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן, וזוהי מעורבותו הראשונה בפלילים. להערכת שירות המבחן על מנת למנוע פגיעה בעתידו של הנאשם, יש לשקול בחיוב להימנע מהרשעתו בדין.

שירות המבחן ציין עוד כי אם בית-המשפט ימצא לנכון להטיל על הנאשם עונש קונקרטי, מומלץ כי יהיה זה בדרך של הטלת צו של"צ בהיקף משמעותי של 250 שעות.

ראיות לעונש מטעם ההגנה

4. במועד הטיעונים לעונש, באת כוח הנאשם הגישה תעודות ומכתב המלצה בנוגע לשירותו הצבאי של הנאשם כטבח (טל/1), ומכתבי המלצה ממקום עבודתו הנוכחי באולם אירועים וממקום עבודה קודם (טל/2), שהוצגו גם בפני שירות המבחן ונזכרים בתסקיר.

כמו כן, אביו של הנאשם העיד כעד אופי, כשלפי דבריו, הוא מכיר את המנוח ומשפחתו שנים רבות, והמנוח היה

אמן ידוע ואהוב בקרב הקהילה.

אביו של הנאשם העיד כי האירוע השפיע באופן קשה על הנאשם ועל משפחתו, הן מבחינה נפשית והן מבחינה עסקית. אביו של הנאשם מסר כי הוא מקווה לעתיד טוב לנאשם, שיתחתן ויקים משפחה, והוא משתדל לסייע לו ולתמוך בו.

תמצית טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

5. באת כוח המאשימה טענה כי בעקבות האירוע נשוא כתב האישום נגדעו חייו של המנוח, אחיו נפצע, וכל משפחתו נפגעה מכך באופן קשה.

באת כוח המאשימה טענה כי השמדת ראיות הוא מעשה שיש בו כדי סיכול ההליך המשפטי הפלילי, ובדרך כלל עבירה זו נלווית לעבירות אחרות. לטענת באת כוח המאשימה, אין דין השמדת ראיות הקשורות לעבירה שאינה חמורה ואשר נסיבותיה קלות כדין השמדת ראיות הקשורות לעבירה חמורה. ככל שהעבירה שהראיות המושמדות קשורות לה חמורה ונסיבותיה חמורות, הרי כך מידת חומרת העבירה של השמדת הראיות.

לטענת באת כוח המאשימה, המקרים בהם נתקלים בביצוע עבירה זו הם בדרך כלל כשאדם נחשד בביצוע עבירה מסוימת והוא משמיד ראיה הקשורה לאותה עבירה, כתוצאה מרצון המהווה דחף מידי למלט את עצמו מהעבירה, ושונים פני הדברים כשמדובר באדם הפועל בשירותו של אדם אחר החשוד בביצוע העבירות על מנת למלט את אותו אחר, ולא כדי למלט את עצמו, כפי שאירע בענייננו. לטענת באת כוח המאשימה, נושאים אלו מהווים שיקולים להחמרת הדין עם הנאשם.

באת כוח המאשימה טענה כי האינטרס הציבורי בענישה במקרים אלה היא להבהיר בלשון ברורה שלא ייצא אדם שכוונתו הייתה לפגוע באושיית עשיית הדין, בלא שימוצה עמו הדין, וכי מתחם הענישה נע החל מ-10 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר.

באת כוח המאשימה טענה כי תסקיר שרות המבחן לוקה בחסר, שכן בתיאורו את האירוע הנאשם התייחס בפני שרות המבחן רק לכך שהאדם הנאשם בתיק הרצח (אדי) התקשר אליו, וביקש ממנו להשליך את קליעי הכדור, ולא הייתה שום התייחסות מצדו של הנאשם לניקיון המקום, להוראה שנתן לעובד המועדון לזרוק את הקליעים לפח האשפה מחוץ למועדון, וכן לא הייתה שום התייחסות מצד הנאשם לניתוק ולהחבאת מצלמות האבטחה.

באת כוח המאשימה טענה כי מדובר על שרשרת אירועים, המלמדת על התנהלותו וכוונתו של הנאשם לשבש ולהשמיד את הראיות על מנת לעזור לאחר, ושרות המבחן לא לקח זאת בחשבון.

עוד טענה כי הנאשם מסר לשרות המבחן נתונים לא נכונים לפיהם הוא הזמין אמבולנס, אך על פי הראיות, יעקב אאולוב, הוא שהזמין את האמבולנס.

עוד טענה באת כוח המאשימה כי המלצת שרות המבחן אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה לשם סיום ההליך המשפטי ללא הרשעה, ולא הוכח כל נזק קונקרטי שייגרם לנאשם בעקבות הרשעה.

באת כוח המאשימה עתרה להשית על הנאשם ענישה שתהיה באמצע מתחם הענישה לו עתרה.

6. באת כוח הנאשם טענה כי הנאשם נקלע לסיטואציה בעל כורחו, היה במקום הלא נכון בזמן הלא נכון, וביצע את העבירות בשל הבהלה והפחד שנגרמו לו. לאחר שנשמעו יריות, העובדות במועדון נבהלו וצעקו, ואדי, שרצח בדם קר ביריות את המנוח, דקות קודם לכן, התקשר אליו והורה לו את שעליו לבצע, ולא נותרה לו כל ברירה אלא לפעול בהתאם.

באת כוח הנאשם טענה כי לנאשם לא היה כל קשר חברי עם אדי, אלא הייתה ביניהם היכרות שטחית בלבד. הנאשם שהה במועדון במסגרת עבודתו, לא היה מעורב בסכסוך, וללא הכנה מוקדמת, שמע יריות מהקומה העליונה. לטענת באת כוח הנאשם, הנאשם חווה את האירוע כמשבר, לאחר שנרצח אדם הקרוב לו.

בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באת כוח הנאשם טענה כי לא קדם תכנון מצד הנאשם לביצוע העבירות, ולנאשם לא היה שום חלק ביריות או בכל מה שקדם לכך.

לטענת באת כוח הנאשם, הנאשם בא לסייע, לאחר שראה את הפצוע במצב קשה, נתן לו מים וצעק לעזרה.

בהתייחס לנזק שנגרם ולנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - באת כוח הנאשם טענה כי לפי עובדות כתב האישום מדובר בניתוק מצלמות האבטחה ולא במחיקת החומר שצולם, המשטרה מצאה את מכשיר ההקלטה בו צולם אדי יורה, וזה שימש כראיה במשפט שהתנהל נגד אדי, הוא הורשע ונגזר דינו.

באת כוח הנאשם טענה כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות היה חלק שולי, והנסיבות שהביאוהו לבצע את העבירות, יכלו להקים לו את הגנות הצורך והכרח, אך הוא בחר לקחת אחריות ולהודות בביצוע העבירות.

באת כוח הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבותיהן, נע ממאסר על תנאי ועד להטלת צו של"צ.

לגבי העונש ההולם לנאשם ציינה כי הנאשם בן 26, בן למשפחה המהווה חלק מקהילה קטנה ומאוחדת, והאירוע הרחיק ובודד את המשפחה מהקהילה ופגע בעסק המשפחתי.

באת כוח הנאשם חזרה על האמור בתסקיר שרות המבחן לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, וטענה כי חייו התנהלו באופן נורמטיבי, הוא גדל במשפחה שחינכה אותו לנורמות טובות, למד, התגייס לצבא, וחיו קיבלו מפנה מאז האירוע, הוא הפך להיות חשוד, נעצר לראשונה בחייו למשך 9 ימים וחווית המעצר הייתה טראומתית עבורו. לאחר שהנאשם שוחרר ממעצר, הוא נשלח למעצר בית למשך כחודש, לא הצליח במשך תקופה ארוכה להשתלב בעבודה, האירוע פגע בו מבחינה נפשית והשפיע גם על משפחתו, שחרדה לעתידו ולגורלו.

באת כוח הנאשם טענה כי לאור העובדה שהנאשם אדם נורמטיבי, שעבר תקופה קשה, מבלי שתכנן לבצע את העבירות ומבלי שהיה לו כל אינטרס לבצען, יש לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה.

באת כוח הנאשם טענה כי אין להרשיע את הנאשם וזאת בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, הנסיבות חריגות של המקרה, העובדה שבפועל ההליך המשפטי לא נפגע, ולא סביר שהנאשם יעבור עבירות נוספות, ושירות המבחן ראה לנכון לאמץ אפיק שיקומי. כמו כן, ביצוע העבירות על-ידי הנאשם אינו משקף דפוס של התנהגות כרונית אלא התנהגות מקרית ורגעית, הנאשם נטל אחריות והתחרט על מעשיו, וההרשעה תשפיע על דימויו העצמי של הנאשם ועל תחומי פעילותו.

באת כוח הנאשם התייחסה לטענת באת כוח המאשימה לפיה התסקיר חסר בעניין התייחסות לכל מעשיו של הנאשם, וטענה כי כתב האישום המתוקן היה בפני שירות המבחן, והעובדה שהתייחס בתסקיר רק לחלק מהמעשים אינה אומרת שלא היה מודע לכולם.

בסיום טיעוניה עתרה באת כוח הנאשם כי בית המשפט יאמץ את המלצות שירות המבחן, לא ירשיע את הנאשם ויטיל עליו צו מבחן.

7. כשניתנה לנאשם ההזדמנות לומר את דבריו אמר כי כל מה שרצה לומר נאמר על ידי באת כוחו, כי הוא מצטער על מה שאירע ומביע חרטה. הנאשם אמר כי האירוע השפיע על חייו וכי אינו מפסיק לחשוב על המקרה.

דין והכרעה

סוגיית הרשעה

8. הכלל המנחה הוא כי מי שנמצא אשם בביצוע עבירה יורשע בדין - ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996) (להלן: "**פס"ד שמש**").

סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מסמך את בית המשפט שהרשיע נאשם, להורות על ביטול הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן או שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

על פי הפסיקה, תוצאה של הימנעות מהרשעה היא חריג, שבו בית המשפט יעשה שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, כאשר יוכח שהנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו גבוה מן התועלת שתצמח ממיצוי הדין עמו -

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראייה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך-כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות-דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685 (2000), וראה גם פס"ד שמש.

בפסיקה נקבעו שני תנאים מצטברים על מנת להימנע מהרשעה - האחד, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, והשני, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב")).

בנוגע לתנאי הראשון של סוג העבירות ונסיבות ביצוען, עסקינן בעבירות חמורות, שהנזק הפוטנציאלי הטמון בהן ליסודות השיטה המשפטית ומהות ההליך הפלילי הוא גבוה ביותר.

מעבר לכך, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת הפסיקה על המסר החברתי שאי הרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי.

כפי שנקבע בהלכת כתב, ענישתו של נאשם הינה לעולם ענישה אינדיווידואלית, ובית המשפט אינו קובע את עונשו של נאשם רק על פי מהות העבירות עליהן הוא עומד לדין. אולם, מהות העבירות, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שהקורבן הוא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה, בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל הניתן, כל אלו משמשים כגורמים העלולים לגבור על ההיבט של שיקום הנאשם -

"יש להראות, בהקשר זה, כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית" שיש בהרשעה. במסגרת האינטרס הציבורי ינתן משקל ל"הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות".

רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14)

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית-המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק" (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996)). בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997), עסק בית-המשפט בשאלת הנסיבות להפעלתה של הסמכות הקבועה בסעיף 71א לחוק העונשין (גזירתו של שירות לתועלת הציבור ללא הרשעת הנאשם). נקבע, כי להימנעות מהרשעה זיקה הדוקה לשיקומו של נאשם, ברם, עניין זה מבלי להפחית מערכו, הוא רק אחד מבין אדניה של השתת האחריות בפלילים, על הסנקציות הנלוות לה. מרכיבים אחרים, שענינם גִּפְרֵט בטיב המעשים שבוצעו ובמידת החומרה הטבועה בהם, עשויים להטות את הכף לחובת הנאשם ולהוביל למסקנה כי מן הדין להרשיעו. כאמור, הכלל הוא כי משהוכחה האשמה יש להשית אחריות בפלילים, ונסיבות מקלות שלזכות הנאשם יוכלו, לכל היותר, להצדיק הקלה בעונש הנלווה להרשעה. הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה

שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב. תועלת ציבורית זו אין כוונתה, אך מובן הוא, לנטייה אחר דעת הקהל או המיית לבו. היא נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות".

ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.09).

ראה לעניין זה גם את דברי בית המשפט ב-עפ"ג (מחוזי-מרכז) 53414-11-12 מדינת ישראל נ' אסבייאן (29.1.13) וב-עפ"ג (מחוזי-מרכז) 55950-07-14 קרן נ' מדינת ישראל (2.11.14).

על רקע מכלול דברים אלו, מן הראוי שבית המשפט יעביר מסר ברור ובלתי סלחני כלפי ביצוע עבירה של השמדת ראייה, הפוגעת בבסיס הליכי סדרי השלטון והמשפט וביעילות אכיפת החוק.

בחינת טיב מעשיו של הנאשם בנסיבות המקרה ונסיבות ביצוען, מלמדת על חומרה רבה, באופן שאינו מאפשר הימנעות מהרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה. לגישתי, המסר שיש להעביר הוא הוקעת המעשים באמצעות הטלת חותם פלילי של הרשעה. האינטרס הציבורי, עקרון ההלימה, חשיבות אכיפת החוק, מניעה והרתעה של הציבור מפני השמדת ראיות, ובוודאי במקרה כה חמור בו נרצח אדם, גוברים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ואינם מאפשרים להימנע מהרשעתו.

משלא התקיים התנאי הראשון להימנעות מהרשעה, הרי שאין צורך לבחון את התנאי השני, שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו או בתעסוקתו של הנאשם, ואעשה כן למעלה מן הצורך.

על פי הלכת כתב, יש להוכיח בראיות נזק ממשי וקונקרטי ולא די בחשש כללי וערטילאי. לא הובאה בפני כל ראייה לכך שלהרשעה תהינה השלכה כלשהי, ובוודאי שלא השלכה קונקרטית לעתידו התעסוקתי של הנאשם, לחייו האישיים ולשיקומו, כדרישת הפסיקה.

אף שרות המבחן ציין בתסקיר כי לא נמצאו נימוקים קונקרטיים לאי הרשעת הנאשם. שרות המבחן ביסס את המלצתו לאי הרשעה רק על כך שהנאשם אדם צעיר ועל כך שהביע נכונות ראשונית להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן וזוהי מעורבותו הראשונה בפלילים.

נימוקים אלו נכונים לנאשמים רבים העומדים לדין ומורשעים, ואין בהם להצדיק אי הרשעה בהתאם לפסיקה. בהמלצתו זו של שרות המבחן, הלכה למעשה, הוא ממליץ להפוך את הכלל בדבר הרשעת נאשמים לחריג.

הנאשם עובד כסגן שף ואחראי לקבלת הפנים באולם אירועים, בדומה לעיסוקיו מאז שחרורו מהצבא, והדבר מלמד כי ההליך המשפטי לא השפיע על תעסוקתו עד כה, וכמו כן, אין להרשעתו כל השלכה על עיסוק זה או עיסוק הדומה לו.

מן המפורסמות כי האמור בתסקיר שרות המבחן הינו בבחינת המלצה בלבד ואין לקבלו ככזה ראה וקדש. אף כי יש ליתן משקל נכבד להערכת שירות המבחן השוקל את שיקולי השיקום, שיש לקחתם בחשבון, על בית המשפט לערוך את כלל

האיזונים בין האינטרסים שונים, ולהכריע בהתאם לתנאים שנקבעו בפסיקה להימנעות מהרשעה (רע"פ 5354/12 עופר קובר נ' מדינת ישראל (12.7.12)).

אני סבורה כי המלצת שרות המבחן התעלמה לחלוטין מהאינטרס הציבורי ומהנסיבות החמורות של המקרה כמו גם מכללי הפסיקה בדבר אי הרשעה, ולפיכך, אין מקום לאמצה.

אינני מתעלמת מנקודות הזכות העומדות לנאשם כפי שטענה להן באת כוחו, אך מדובר בנתונים שאין בכוחם להכריע את הכף ולהוביל לתוצאה של חריגה מכלל ההרשעה, במיוחד בשים לב לשיקולי הענישה האחרים שנמנו לעיל.

בהתחשב בכל האמור, אני מרשיעה את הנאשם, על פי הודאתו, בשתי עבירות של השמדת ראיה בהתאם לכתב האישום המתוקן.

גזירת הדין

9. לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירות דנן בהתאם לעקרון ההלימה, יש לקחת בחשבון שלושה פרמטרים: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

אף שהנאשם הורשע בשתי עבירות של השמדת ראיה, הרי שמדובר במכלול אחד של נסיבות, במסגרתן פעל הנאשם באותה דרך עבריינית, לשם אותה תכלית ואותה מטרה, וקיים קשר הדוק בין מעשיו באותו זמן. על כן, אינני סבורה שיש לבצע הפרדה של המעשים בשתי העבירות, אלא יש לראות בשתי העבירות כאירוע אחד, מתמשך, ולקבוע מתחם עונש אחד הולם בגין.

גם באי כוח הצדדים בטיעוניהם לעונש טענו באותו מתווה דיוני, והתייחסו לענישה שיש להטיל על הנאשם, כל אחד לפי גישתו, בגין האירוע באופן כולל לשתי העבירות גם יחד.

הערכים החברתיים שנפגעים מביצוע עבירה של השמדת ראיה, הם הערכים החברתיים העומדים ביסוד ערכי המדינה לקיום מערכת משפטית מתוקנת, הערך של הגנה על תקינות ההליך החקירתי והשיפוטי, הבטחת בירור וחשיפת האמת ועשיית צדק.

"מערכת משפט ראויה ותקינה, המכוונת לחשיפת האמת ולעשיית צדק, והזוכה לאמון הציבור, היא מאושיות יסוד של חברה דמוקרטית. חברה הפועלת בלא מערכת משפט צדק שהציבור שם בה את מבטחו, היא חברה הנשלטת על ידי אלימות, אשר בה כבוד האדם ובטחונו עומדים בסכנה. על

רקע זה, נקבעו נורמות פליליות האוסרות פגיעה בסדרי השלטון והמשפט, ובכלל זה שיבוש עשיית משפט (סימן א' בפרק ט' לחוק העונשין). בגדר נורמות אלה האיסור על עדות שקר, על בידוי ראיות, על השמדת ראיה, על הדחה בחקירה ובעדות, על הטרדת עד ועל שיבוש מהלכי משפט. תכליתן המרכזית של נורמות אלה, והאיסור על שיבוש מהלכי המשפט בכלל זה - הינה להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינותם של הליכים משפטיים, ולהבטיח קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק, הראויה לאמון הציבור"
ע"פ 8721/04 אוחנה נ' מדינת ישראל (17.6.07).

ביצוע עבירה של השמדת ראיה נועד למנוע מרשויות החקירה לקיים חקירה מדויקת, להתחקות אחר מעשיהם של מפרי החוק, להעמידם לדין ולהוכיח את אשמתם (ראו: ת"פ (מח-מרכז) 126-12-09 מדינת ישראל נ' טברי (2.2.11); ת"פ (מח-חי) 42567-10-13 מדינת ישראל נ' נתנאל (1.5.14)).

המחוקק קבע לצד העבירה של השמדת ראיה עונש מרבי של 5 שנות מאסר, ובכך הביע את דעתו על חומרתה.

אני סבורה כי קיים יחס ישר בין העבירה אשר לגביה הושמדו הראיות לבין מידת הפגיעה בערכים המוגנים, ככל שהשמדת הראיות מתייחסת לעבירה חמורה יותר, כך נפגעים באופן קשה יותר הערכים המוגנים. מעשיו של הנאשם חמורים בכל קנה מידה, ובמיוחד כך, בהתחשב באירוע לגביו הושמדו הראיות, אשר הביא למותו של אדם ופציעתו של אחר.

בדומה, קיים יחס ישר גם בין מהות הראיות שהושמדו לבין מידת הפגיעה בערכים המוגנים, וככל שהראייה המושמדת הינה ראיה מהותית ומרכזית יותר להוכחת האשמה, כך נפגעים באופן קשה יותר הערכים המוגנים.

בחנית מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה דנן מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית. הנאשם השמיד ראיות מרכזיות וחשובות לאירוע רצח - צילום האירוע במצלמות האבטחה וכדורי האקדח ממנו נורו היריות, ראיות שנועדו להוכיח מי הם העבריינים אשר רצחו ופצעו, וזאת במטרה למנוע מהמשטרה להוכיח את אשמתם ולסכל את חקירת המשטרה.

במהלך האירוע, הנאשם ביצע שורה של פעולות במזיד כדי להשמיד ראיות, שהוא ידע שהן עשויות להיות דרושות להליך השיפוטי ובכוונה למנוע את השימוש בהן. לא מדובר בפעולה אחת, אלא בהתנהגות עבריינית הכוללת שורה של פעולות מחושבות, שנועדו לשבש את חקירת האירוע ולאפשר לרוצחים להימלט מאימת הדין.

מעשיו אלו של הנאשם עשויים היו להביא לסיכולו של ההליך המשפטי ולהביא להתחמקות האשמים מלתת את הדין על מעשיהם, אף כי בפועל אדי נתפס, עמד לדין והורשע במסגרת הסדר בעבירת הריגה (המעורב האחר נמלט וטרם נתפס).

בנוסף, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות יש ליתן את הדעת לקולא לכך שלא קדם תכנון לביצוע העבירות, ויש ליתן את הדעת לחומרא לעובדה שהראיות שהושמדו נועדו לשמש כראיות לעבירות שביצעו אנשים אחרים ולא הנאשם עצמו, ואף לא אנשים שהם מקורבים לנאשם או בני משפחתו.

במקרים הנפוצים בפסיקה, העברייני העיקרי הוא שנמצא משמיד את הראיות העלולות להפלילו, במסגרת דחף ראשוני

ומידי למלט את עצמו מעונש או למלט מעונש אדם אחר הקרוב אליו, כמו למשל אשתו, הוריו או ילדיו. לנאשם דנן לא היה כל קשר משפחתי לאדי ולאדם הנוסף שהיה איתו, אך הוא פעל כדי למלט מעונש, אף שהיה ברור כי מדובר בראיות משמעותיות וחיוניות להוכחת האשמה, וגם עובדה זו מהווה נסיבה לחומרא.

לגבי הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירות, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי מצב של פחד ובהלה בו היה שריו, הובילו אותו לביצוע מעשיו. ראשית, משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, על בית המשפט לצאת מהנחה כי כתב האישום משקף את הסכמת הצדדים לאמור בו. כל שינוי או תוספת לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, תידרש לעמוד בתנאים מחמירים ביותר. כאשר מדובר כבענייננו בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר, לאחר דיון בין הצדדים, דרך המלך להוספת עובדה או נסיבה חדשה היא הכללתה בכתב האישום המתוקן. ככל שלא נעשה כן, ניתן היה לפנות לבקש להביא ראיות על הנסיבות בביצוע העבירות שלא נזכרו בכתב האישום. במקרה דנן, ההגנה לא ביקשה לכלול את העובדה או את הנסיבה כי הנאשם פעל בשל פחד בעובדות כתב האישום המתוקן, ולא ביקשה מבית המשפט רשות להביא ראיות בנוגע לכך בשלב גזירת העונש, אלא רק טענה זאת במסגרת טיעוניה לעונש. לו הוגשה בקשה מעין זו והייתה ניתנת להגנה הרשות לכך, הייתה רשאית המאשימה לחקור את העדים ואף להביא ראיות לסתור מטעמה. כל זאת לא נעשה ולא ניתן להתבסס על הטענה כי הנאשם פעל בשל פחד כעובדה שהוכחה, כפי שעשה שרות המבחן בתסקירו.

שנית, יש לשים לב לכך שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, לאחר הירי, הנאשם עלה לחדר ואסף את תרמילי כדורי האקדח בשקית, ואף הורה לפועל הניקיון של המועדון להשליך את השקית מחוץ למועדון, וזאת כדי לכסות אחר עקבות מעשיו (סעיף 11). מכאן, שהנאשם פעל באופן מחושב ומתוכנן בניסיון למנוע גילוי של ראיות מפלילות, תוך כדי שהוא מסתייע באחר ומפעילו, ומבלי ששוחח קודם לכן עם אדי.

כפי שנרשם בעובדות כתב האישום המתוקן, רק מספר דקות לאחר שהנאשם פעל כמתואר, התקשר אליו אדי ושוחח עמו, ואז הנאשם המשיך בהעלמת ראיות וניתק את מצלמות האבטחה והחביא את מכשיר ההקלטה (סעיף 12). ככל שהייתה השפעה של שיחת טלפון על הנאשם, אם בכלל, הרי שהיא מתייחסת לפעולות שביצע לאחר אותה שיחה ולא לפעולותיו טרם אותה שיחה.

מכאן עולה גם כי תיאור העובדות כפי שמסר הנאשם לשרות המבחן, אינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן.

באשר לפסיקה הנוהגת, ב"כ הצדדים טענו כי נדירים המקרים בהם עומדת עבירת השמדת ראיה לבדה בליבו של גזר הדין, ועל כן, קיים קושי להפנות לפסיקה רלבנטית. אכן, בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי קיים קושי באיתור מקרים בהם הוגשו כתבי אישום נגד נאשמים בעבירות של השמדת ראיה בלבד, וברוב המקרים, מואשמים נאשמים בעבירה זו כנלוות לעבירות אחרות אותן הם ביצעו. כמו כן, קיים קושי באיתור מקרים בהם השמדת הראייה הייתה בהקשר של עבירה שגרמה למותו של אדם.

מקרה בו עבירת השמדת הראיה עמדה בלב גזר הדין ובנסיבות בהן העבירה בוצעה לטובת אדם אחר, הגם שהעבירה העיקרית אינה זהה לעבירה שבענייננו והנסיבות הן שונות, הינו ת"פ (מחוזי-מרכז) 9326-05-15 **מדינת ישראל נ' אלהרוש ואח'** (5.1.16) -

באותו מקרה הנאשמים 1 ו-2 הינם אחים. נאשם 1 נהג ברכב ללא רישיון נהיגה, פגע ברוכב אופניים, לא עצר והמשיך בנסיעתו מבלי שהזעיק עזרה. רוכב האופניים נחבל וזמן קצר לאחר מכן נפטר מפצעיו. בהמשך, קשרו הנאשמים 1 ו-2 קשר להעלמת הרכב הפוגע, תוך ידיעתם כי הוא דרוש כראיה בהליך שיפוטי, עת העבירו לאזור טול כרם. הרכב נעלם באזור זה ולמרות מאמצי המשטרה לא אותר. הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים.

הנאשם 1 הורשע בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה בתאונה בה נגדם, נהיגה ללא רישיון, קשירת קשר, השמדת ראייה בצוותא ושיבוש מהלכי משפט בצוותא, ואילו, נאשם 2 הורשע בעבירות של שיבוש מהלכי משפט בצוותא, קשירת קשר לפשע, השמדת ראיה ונהיגה בזמן פסילה. הסדר הטיעון בין הצדדים כלל הטלת עונש של 7 וחצי שנות מאסר על הנאשם 1 ועונש של 10 חודשי מאסר על הנאשם 2, ובנוסף מאסרים על תנאי, וכן הוסכם כי לגבי פיצוי לנפגעי העבירה ופסילת רישיון נהיגה יטענו באופן חופשי.

צוין במסגרת הטיעונים לעונש כי נאשם 2 נעדר עבר פלילי, והיה קיים קושי ראייתי שנלקח בחשבון בעת גיבוש הסדר הטיעון, וכן כי הוא מנהל עסק המפרנס את בני משפחתו.

בית המשפט קבע כי בהתחשב בטיב המעשים ורמת הענישה הנוהגת ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם 2, מתחם הענישה ההולם נע בין 6 חודשי מאסר, שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 20 חודשי מאסר בפועל. בהתאם לכך, מצא כי העונש עליו הסכימו הצדדים ראוי בנסיבות העניין ולפיכך גזר על נאשם 2, 10 חודשי מאסר בפועל, שירוצו החל מיום מעצרו, 8 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה.

כמו כן, ניתן ללמוד מענישה שהוטלה על נאשמים בעבירות דומות, שעניין פגיעה בסדרי השלטון והמשפט, על אף שהן נלוו לעבירות נוספות, בית המשפט התייחס למתחם הענישה ביחס אליהן באופן נפרד.

כך למשל, לגבי עבירה של שיבוש מהלכי משפט, אף שמדובר בעבירה קלה יותר מעבירה של השמדת ראייה (שכן העונש שנקבע בצד עבירה של שיבוש מהלכי משפט הינו שלוש שנות מאסר בעוד שהעונש שנקבע בצד עבירה של השמדת ראיה הוא חמש שנות מאסר), נקבע בפסיקה במספר מקרים כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל-15 חודשים (ראה לדוגמא - ע"פ 7179/14 טוויל נ' מדינת ישראל (22.11.15); ת"פ (מחוזי-חי) 54980-11-13 מדינת ישראל נ' חליל (31.12.14)), ובמקרים נוספים נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-18 חודשים (ראה לדוגמא - ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן (8.7.15), ע"פ 4831/13 פלוני ואח' נ' מ"י (8.1.14)).

כל אחד מהצדדים הציג שני פסקי דין, שלטעמו תומכים בעתירתו לעונש, ואתייחס אליהם להלן -

ב"כ המאשימה הפנתה לשני גזרי דין של בתי משפט השלום, כדלקמן:

ת"פ (שלום-כ"ס) 40507-01-11 מדינת ישראל נ' ברעם (31.5.15) - מעיון בגזר הדין עולה כי הנאשם הורשע בעבירות של הסתה לגזענות, הסתה לאלימות או טרור, השמדת ראיה ושיבוש מהלכי משפט.

באת כוח המאשימה הפנתה לכך שנקבע באותו מקרה כי מתחם העונש ההולם עבירת שיבוש מהלכי משפט והשמדת

ראיות נע בין 5 עד ל-15 חודשי מאסר, וזאת על אף שלא דובר בהשמדת ראיה הקשורה לעבירת רצח.

אמנם הנאשם באותו מקרה עמד לדין בגין כלל העבירות והוא היה העבריין העיקרי, שלא כמו בעניינו, בו הנאשם עומד לדין רק בגין השמדת ראיות, אך בית המשפט שם קבע את מתחם העונש הנ"ל כמתחם נפרד מהמתחם אותו קבע לגבי יתר העבירות.

כמו כן, העובדה שהנאשם במקרה שלפניי פעל להשמדת ראיות המפלילות אדם אחר, כמו גם העובדה שפעל להשמדת ראיות לעבירת רצח, מהוות נסיבות לחומרא, ומצדיקות קביעת מתחם ענישה גבוה יותר.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 26374-11-09 **מדינת ישראל נ' קרליק** (3.1.12) - גזר הדין ניתן בעניינו של נאשם שהשמיד ראיות הקשורות ברצח שישה בני משפחה, כשהרצח בוצע על ידי בנו. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שהושתו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, אף שדובר בנאשם ללא עבר פלילי, אדם חולה ומבוגר.

ראשית, אציין כי גזר הדין ניתן טרם תיקון 113 לחוק העונשין, כך שלא נקבע בו מהו מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיה. עם זאת, ניתן ללמוד מהאמור בגזר הדין ומהעונש שהוטל על הנאשם, על החומרה בה ראה בית המשפט את מעשי הנאשם והצורך בענישה מחמירה.

ב"כ הנאשם טענה ובצדק, כי באותו עניין עמדו לדין שלושה נאשמים, וניתנו שלושה גזרי דין, אך ב"כ המאשימה הגישה רק גזר דין אחד שניתן בעניינו של הנאשם. עם זאת, מעיון בגזרי הדין שניתנו בעניינן של שתי הנאשמות האחרות, בתו וגיסתו של העבריין העיקרי, עולה כי הן עמדו לדין בעבירות אחרות של אי מניעת פשע ושיבוש מהלכי משפט. כמו כן, מבחינה עובדתית, הנאשמות ביצעו פעולות שונות בתכלית מאלו שביצע הנאשם, שהשמיד ראיות הקשורות ברצח, ועיקר פעולתן היה עוד טרם הרצח ומבלי שידעו על כוונת העבריין העיקרי לרצוח. הנאשמות הואשמו בכך שידעו כי העבריין העיקרי עומד לבצע עבירת התפרצות למגורים וגניבה ולא מנעו זאת, וכן בכך שלאחר הרצח הן שלחו לעבריין העיקרי הודעה כי המשטרה נמצאת בסמוך לבית והציעו לו להימלט.

כמו כן, בעניינן של הנאשמות, בית המשפט אימץ הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, תוך שהתחשב גם בכך שנאשמת 2 היא אזרחית זרה ונאשמת 3 היא קטינה, בעוד שלגבי נאשם 1 הוסכם כי הטיעון לעונש יהיה פתוח. זאת ועוד, השיקולים העומדים בבסיס הסדר טיעון אינם בהכרח חופפים לשיקולי הענישה, ומדובר בשתי מערכות שיקולים שונות.

חשוב להוסיף ולציין כי חיפוש קצר העלה, שעל פסק דינו הנ"ל של בית משפט השלום בעניינו של הנאשם, הגיש הנאשם ערעור על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי - עפ"ג (מח-מרכז) 24080-02-12 **קרליק נ' מדינת ישראל** (23.5.12) -

בית המשפט המחוזי התייחס בפסק דינו לכך שבאותו מקרה, מבחינה משפטית, לא הוכח כי הנאשם ידע בעת השמדת הראיות כי הוא מחפה על עבירת רצח. על כן, אף כי דובר באותו מקרה ברצח מזעזע של שישה בני משפחה, הרי שעובדה זו לא היוותה שיקול להחמרה בעונש.

בית המשפט המחוזי הדגיש כי לא היה שוקל כלל הקלה בעונש אילו על פי העובדות היה נקבע שנאשם 1 ידע בעת השמדת הראיות כי הינו מסייע בכך למי שרצח, והוסיף -

"מסכימים אנו עם גישתו המחמירה של בית משפט קמא. העבירה של השמדת ראיות היא עבירה הפוגעת באכיפת הדין, ובוודאי שכך הדברים אמורים לגבי השמדת ראיה בעבירה הנוגעת לעבירות ההמתה".

מאחר שכך, בית המשפט המחוזי שקל נסיבות אחרות שאינן נכללות בעובדות כתב האישום, את עובדת מצבו הבריאותי הירוד של הנאשם ואת הפער בין ענישתו לענישת נאשמות 2 ו-3, החליט להקל בעונש המאסר בכך שהעמידו על 20 חודשים במקום על 24 חודשים, וללא קיזוז ימי המעצר.

עתה אתייחס לשני פסקי דין אליהם הפנתה ההגנה, כדלקמן -

ת"פ (מח-ת"א) 40368/05 **מדינת ישראל נ' ליבוביץ ואח'** (20.12.06) - בית המשפט החליט שלא להרשיע את שני הנאשמים. מהעובדות שפורטו בגזר הדין עולה כי חמו של נאשם 1, יבא קוקאין לארץ. נאשם 1 לקח פתק שמסרה לו חמותו, עליו היה רשום אופן הפקת הקוקאין, והשליכו מחוץ לבית, וזאת מבלי שידע את תוכנו, ולאחר מעצר חמו, נטל מזוודה והעבירה למקום אחר.

נאשם 2 מסר לאביו, העבריין העיקרי, את כתובת משרדו לצורך משלוח הסם, מבלי שידע שאביו מעורב במעשים כאלו, אך תוך עצימת עיניים.

כעולה מגזר הדין, נאשם 1 עמד לדין בגין עבירה של שיבוש מהליכי משפט, ונאשם 2 עמד לדין בגין עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע, כלומר, שניהם לא הועמדו לדין על עבירה של השמדת ראיה, בה הורשע הנאשם שבפניי.

סנגורו של נאשם 1 שם, מצוות ההגנה של הנאשם בתיק שבפניי, מצא לנכון להדגיש עובדה זו במסגרת טיעוניו שם, כפי שעולה מהאמור בגזר הדין הנ"ל.

בית המשפט החליט לאמץ את הסדר הטיעון לגבי נאשם 2 בכך שלא הרשיעו, וכן קבע כי אין להרשיע את נאשם 1 לאור חלקו באירוע, האמור בתסקיר ונכותו הקשה.

ת"פ (שלום-ב"ש) 6132/05 **מדינת ישראל נ' חזן ואח'** (7.4.09) - שם דובר על שני נאשמים שהינם בני זוג. נאשם 1 עמד לדין בעבירות של הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר ונאשמת 2 עמדה לדין בעבירות של הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור והשמדת ראיה.

על פי עובדות המקרה, במהלך אירוע בו שוטרים עיכבו את בתם של הנאשמים לצורך רישום דו"ח תנועה לחובתה, הנאשמים תקפו את השוטרים, והשמדת הראיה התבטאה בכך שנאשמת 2 קרעה את הדוחות שרשמו השוטרים. בית המשפט סבר כי הרשעה עלולה לפגוע בעתידם של הנאשמים ונמנע מהרשעתם.

אני סבורה כי אין דומות נסיבות ביצוע העבירה של השמדת הראיה באותו מקרה לנסיבות שבענייננו, ולא ניתן לגזור גזירה שווה מאותו מקרה.

לאור כל האמור, ובנסיבות ביצוען של העבירות דנן, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם הינו מאסר בפועל שנע בין 10 חודשים ל-24 חודשים, ולצידו מאסר על תנאי מרתיע.

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובמסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות: הנאשם בן 26, רווק, נעדר עבר פלילי, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים והוא מעולם לא ריצה עונש מאסר. אין ספק כי עונש שיכלול בחובו מאסר יפגע בנאשם. כמו כן, לפי התעודות והמכתבים שהציג הנאשם הוא שירת בצה"ל, עובד ומתפקד בצורה חיובית, וחוות הדעת שהתקבלו בעניינו חיוביות.

הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירות הם העובדה שנעצר למשך 9 ימים, לאחר מכן, שהה כחודש במעצר בית. לפי דברי אביו של הנאשם, העמדתו לדין פגעה במצב רוחו של הנאשם, ותקופה ארוכה לא עבד, וכן פגעה במעמדו של אביו בתוך הקהילה.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה, וחסך זמן שיפוטי יקר.

נסיבות אלו מצדיקות התחשבות בנאשם וקביעת עונשו בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, אך אינן מצדיקות לחרוג ממנו לקולא מטעמי שיקום.

סוף דבר

11. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 12 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו (מיום 2.1.2015 עד יום 9.1.2015).

ב. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר את העבירה בה הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"א חשוון תשע"ז, 22/11/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת ב"כ הנאשם, אני מעכבת את ריצוי המאסר בפועל עד יום 1.1.2017. ככל שלא יוגש ערעור או שלא תינתן החלטה בערכאת הערעור להארכת המועד, הנאשם יתייצב בתאריך זה בבית מעצר הדירים עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם למשך שנה מהיום.

הערבויות שהופקדו במסגרת הליך מעצר הימים, ישמשו להבטחת התייצבות הנאשם לריצוי מאסרו.

מזכירות בית-המשפט תודיע למשטרת הגבולות בהתאם.

ניתנה והודעה היום כ"א חשוון תשע"ז, 22/11/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון